

Šlapací autíčka aneb Když otec se synem...

Auto Union Typ C je dnes k mání za cenu malého auta, dětské bugatky ze čtyřicátých let jsou takřka nezaplátelné

Historicky vzato jsou šlapací autíčka starší než jejich velcí motorizovaní příbuzní. První zmínky a zobrazení v anglických katalogích jsou z roku 1884 a první plechová šlapací auta, podobná svým předloham, jezdila po cestičkách v parcích již kolem roku 1900. Byla na tu dobu velmi drahá, jednalo se o kusovou výrobu a dovolit si je mohli jen bohatí rodiče (proto tedy „po parcích...“).

Prvním, kdo rozpoznal, že tyto hračky pomohou zákazníkovi ještě lépe připoutat k jejich značce, byla firma Reo Motor Company v USA v roce 1906. A krátce nato to byly i další automobilky. Poptávku pak uspokojovaly i specializované firmy na plechové hračky jako Ferbedo, Steiff, Giordani, Eureka, Raimondi, Corrado a Lines Bros. Jejich výrobky dnes dosahují na aukcích desetitisícových hodnot (v dolarech, rozumí se). Záhy se do výroby těchto hraček vložily i luxusní firmy jako Bugatti nebo Auto Union. Netrvalo dlouho a i tyto hračky byly osazeny malými motorky, aby se zhyčkané ratolesti nějak nenamohly.

V poslední době zažívají šlapací autíčka svoji renesanci a na trhu se začaly i v této

oblasti objevovat repliky. Auto Union Typ C, vyrobený v limitované sérii 999 kusů a skládající se z 900 součástí, stojí 12 000 euro. Trojkolka Morgan, série 500 kousků, přijde na 2500 dolarů. Replik, jako je např. Baghera, existuje dost, ty se ale mezi sběrateli, specializujícími se na šlapací autíčka, příliš „nenosí“, stejně jako elektrický pohon není to pravé.

Právě v případě majitelů historických šlapacích autíček platí přísloví o Columbově vejci. Neboli: přál si to šlapací autíčko synátor, capart sotva chodící, nebo jeho ctižádostivý otec, sběratel a restaurátor raritek? O peripetích s koupí a renovací těchto svědků doby by měli co vyprávět povolanější, jako například pánové Adámek

nebo Brandýský ze spolku sběratelů těchto autíček. Většinou prý hraje roli náhoda, návštěva nějaké burzy. Slušný autentický exemplář, například moskviče ve stavu nálezovém, může stát několik tisíc korun. K tomu se připočte výroba chybějících dílů, které už sehnat nelze, a klempířská práce a lakýrník, jejichž čas se počítá na stovky hodin. Vynásobíme a zjistíme, že sbírat a pečovat o šlapací autíčka není zrovna levný koníček.

Na slovo vzatým odborníkem a sběratelem Erwinem Lässerem jsem byl poučen, že některá šlapací autíčka přijdou na desetitisíce korun a ty dražší i na statisíce. Svět šlapacích autíček je již delší dobu globalizovaným koníčkem. Sběratelé se dělí na tři

kategorie: malá sbírka do 10 aut, střední sbírka v řádu několika desítek kusů (jako jsem navštívil například u pana Lässera), a velké sbírky, jichž je na světě jen několik.

Jako každý sběratel bojuje i pan Lässer s místem. Jeho klenoty jsou umístěny v regálech až o čtyřech patrech. Nejzávažnější autíčka jsou v původním nerenovovaném stavu a plně funkční. Hlavním kritériem je tedy nejen stáří, ale hlavně stav. A kolik takových exemplářů se dochovalo? Největší sbírku 454 různých šlapacích autíček na světě měl donedávna M. Klauda z Hamburgu. Jeho sbírka se ale bohužel nedochovala, protože byla po jeho smrti rozprodána na aukcích.

Majitelé a sběratelé šlapacích autíček začali zakládat dokonce značkové kluby. Jedním z aktivních klubů je u nás například Klub šlapacích Moskvíčů a navštívit ho můžete virtuálně na stránkách www.klub-slapacichmoskvicu.cz. Má již dvacet členů, kterým ale dohromady není ani 150 let. Kromě toho se také setkávají na srazech, nyní i mezinárodních – nejbližší se připravuje na 23. června do Náchoda a více se o jeho organizaci dozvíte na www.moskvice.adamek.cz. Organizátoři očekávají nejméně 50 účastníků z pěti zemí.

Text a foto: Dr. Jiří W. Pollak, sc., Zürich

Na fotografiích vpravo je vidět průběh renovace šlapacího kabrioletu Moskvíč.

